

## Aproape fără tine

Dragos Niculescu

---

Și vreau să-ți spun, ca un fugar de rînd,  
Ce nu mai are loc într-o poveste,  
Că vreau iubirii noastre să mă vînd  
La prețul unui vis ce nu mai este.

Iar cînd m-or întreba cît am primit,  
Să le răspund că sînt la mine-acasă  
Și că de dorul tău am adormit  
Cu capul și cu mîinile pe masă.

Drum fără rost,  
Dinspre ce-a fost,  
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,  
Țipăt uitat,  
Ceas care-a stat,  
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

În spațiul dintre două regăsiri,  
Împrăștiat prin zilele bolnave,  
Ne crește mitul marilor zidiri  
Într-un proiect al lucrurilor grave.

Și-atunci ne mai strigăm fără ecou,  
Din aripi iuți, de porumbei, albastre,  
Să inventăm alt mit, curat și nou,  
De strajă și-mplinire vieții noastre.

Drum fără rost,  
Dinspre ce-a fost,  
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,  
Țipăt uitat,  
Ceas care-a stat,  
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

Ți-aduci aminte fostele ninsori,  
Cînd ne nășteam ca doi copii pe lume  
Și cînd rîdeam sub zaua grea de nori,  
Îmbrățișați, spunîndu-ne pe nume?

Sau vara ce ardea cu semn de foc,  
Parc-anunțînd că vine o urgie?  
Stau astăzi, toate, pietre de soroc,  
În calea unui rîu care se scrie.

Drum fără rost,  
Dinspre ce-a fost,  
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,  
Țipăt uitat,  
Ceas care-a stat,  
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

Se uită oameni cum deasupra lor,  
Pe-un pod de fum, te-aștept la întâlnire,  
Și nu știu semn de ce-mi fac să cobor,  
Când eu sînt cel ce crede în iubire.

Mai calm ca niciodată te aștept  
Înc-un sezon să mai întrebi de mine,  
Și-apoi te-ascund în lada mea din piept,  
Și-mi văd de drum aproape fără tine.

Drum fără rost  
Dinspre ce-a fost  
Și vechi copaci, care-mi cresc prin amintire,  
Țipăt uitat,  
Ceas care-a stat,  
Între noi ploi de-argint s-au adunat.

(Din volumul "Înger fără statuie")